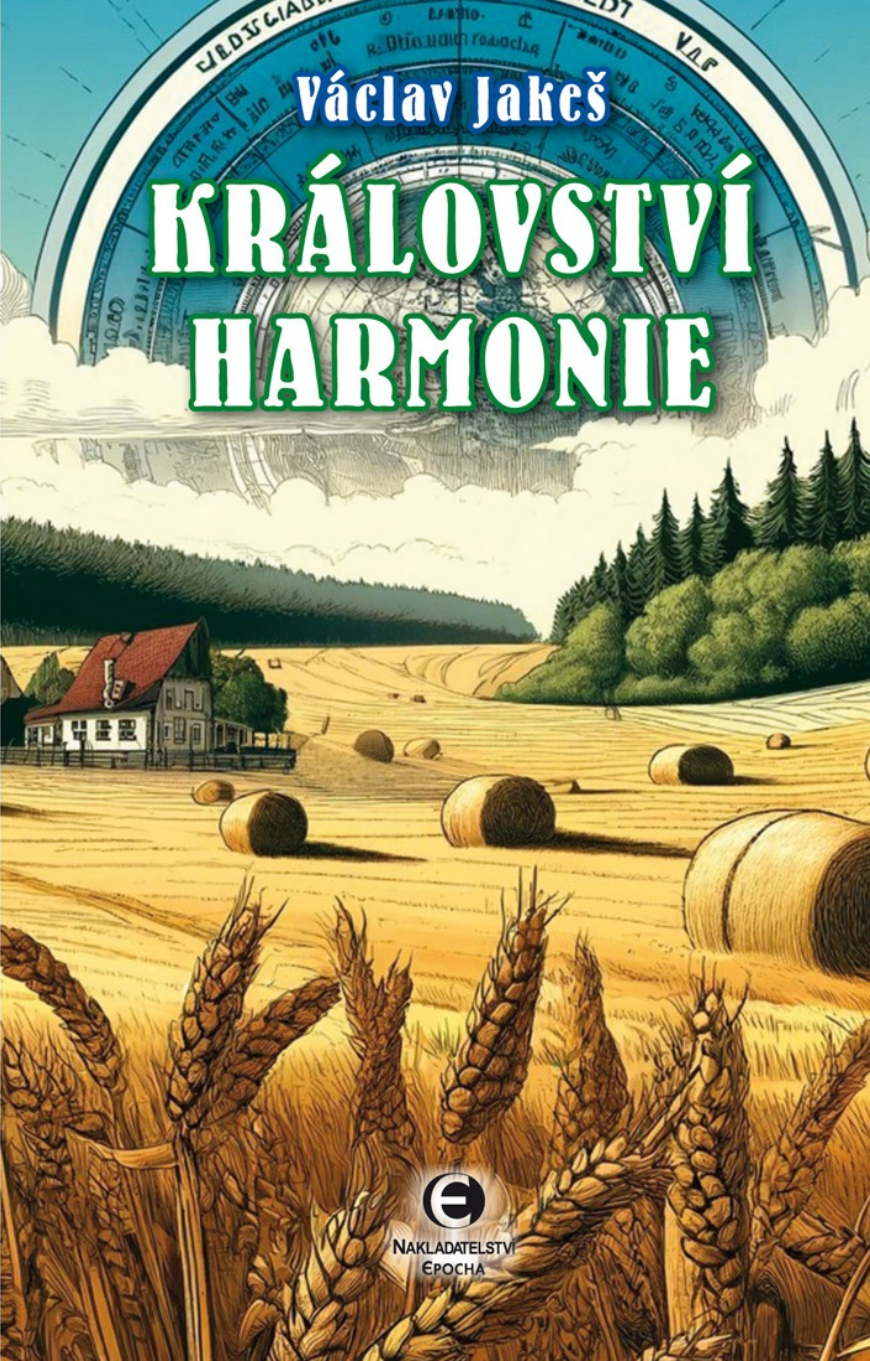

The book cover features a detailed illustration of a rural landscape. In the foreground, several stalks of golden wheat are shown in sharp detail. Behind them is a vast, harvested field with several large, cylindrical hay bales scattered across it. To the left, a two-story white house with a red-tiled roof and a chimney stands near a small fence. The background is composed of rolling green hills and a dense forest of tall evergreen trees under a bright sky with soft, white clouds. At the very top of the cover, a semi-circular arch contains a complex diagram resembling a celestial or astronomical chart, with various symbols, lines, and text in different scripts, including Cyrillic and Latin characters like 'V.A.S.' and 'R. DHOUDHOIHOADIA'.

KRÁLOVSTVÍ HARMONIE

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

KRÁLOVSTVÍ HARMONIE

Václav Jakeš

KRÁLOVSTVÍ HARMONIE

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Václav Jakeš, 2024

Cover © Lumír Kaděra, 2024

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0217-3 (print)

ISBN 978-80-278-1512-8 (ePub)

ISBN 978-80-278-1513-5 (mobi)

ISBN 978-80-278-1514-2 (pdf)

Poděkování za vznik knihy si zaslouží dvě dámy, a to manželka Zoja a Věra Urbaczková. Jejich příspěvek, stejně jako u ostatních mých knih, tkvěl v trpělivém čtení rodícího se díla a jeho jazykové správnosti.

Království Harmonie

Království Harmonie se rozkládá na nevelké části Severního kontinentu planety Velký Omyl. Název měl na svědomí průběh jejího vzniku. Ten započal spolu s formováním galaxie, jedné z prvních po Velkém třesku. Vědci zkoumající zrod, vývoj a život na planetě Velký Omyl došli kdysi k závěru, že v tak rané fázi počátku univerza nemohly existovat hvězdy, natož planetární systémy, a už vůbec ne konglomerát galaktických rozměrů. Myslící bytosti úplně vyloučili. Nutno dodat, že lidem na VOčku, jinak planetě nikdo z obyvatel neřekl, bylo úplně jedno, proč se jmenuje právě tak a že vznik této anomálie leze na nervy vědátorům. Měli dostatek jmených starostí, jak přežívat život vezdejší.

Harmonie ležící přibližně ve středu kontinentu oplývala mlékem a strdím. Místní klima totiž podporovalo zemědělskou výrobu. Staré báje a pověsti harmonické kupodivu nezmiňují soulad, souzvuk nebo souznění jako předobraz království vystupujícího z šera dávnověku, nýbrž hovoří o kočovné muzikantské společnosti v čele s nějakým harmonikářem, jenž se v hospodě na jednom kopci dostal do takové ráže, že pro podnapilost nebyl schopen opustit místo po několik dní. Po odeznění kocoviny rozhodl tento později zvaný Praotec Harmonikář o rozbití tábora natrvalo, neboť štace

byly všude poblíž a pití tam měli vynikající. Místo bylo později prohlášeno za svaté. Dobové pověsti situují do útrob kopce armádu hudebníků, kteří přijdou zahrát Harmonii na funus.

Bylo by velmi naivní domnívat se, že historie království měla harmonický průběh. Lepší charakteristikou plynutí času byly neharmonické kmity nahoru a dolů, od pankejtu k pankejtu, s nemožností dosáhnout rovnovážného stavu. Pozdější závěry fyziků o kvantové neurčitosti částic zřejmě vycházely z empirického posuzování kvality života v historii monarchie.

Harmonie byla středozemská, bez moří a jezer, vodních ploch, jež by skýtaly představu velikosti, což mělo za následek mindráky obyvatelstva kompenzované takzvaným rybníkařením nebo chutí postavit si alespoň krcálek s vodou. Snad jen vladař Duch Oslnivý, v pořadí první, se pustil do kopání kanálu mezi třemi řekami protékajícími královstvím za účelem propojení země s moři, do nichž toky ústily. Duch Oslnivý byl mimořádně schopným řečníkem a uměl strhávat masy, většinou k nepředloženostem. Výsledkem jeho snah byl vznik vodních děl mizejících v krajině anebo se šířkou dovolující proplutí pramice pouze jedním směrem. Po smrti panovníka se těmto artefaktům počalo říkat oslniví duši.

Království oplývalo lesy. Hluboké hvozdy střídaly industriálně sazené monokultury jako výsledek přístupu vladařů preferujících buď stránku environmentální,

nebo průmyslovou. Nerozhodní panovníci měli na svědomí vznik kultur smíšených.

Rozmanité horstvo v pohraničních oblastech nevzniklo v důsledku činnosti tektonických desek působících na Severní kontinent, nýbrž šlo spíše o výstupy magmatu na zemský povrch. Proto v Harmonii nestrměly několikakilometrové hory, ale jen kopce a kopečky, jež si libovaly v okolní rovinaté krajině.

Jedinou výjimkou byl vrch v hlavním městě Souladu. Strmý kopec s dominantou hradu na vrcholu, postavený dle bájí a pověstí Harmonických, dříve Harmonikářských, samotným obrem. Střízlivější historické podklady se zmiňují o tvrdé práci stovek lidí na tři šichty při stavbě kopce. Vše se odehrávalo za panování Ivana Rudého, který měl přezdívku Dělnická pěst. Ten rozhodl o využití odpadu strusky z vlčích pecí Neolitické báňské a hutní společnosti. Bizarnost hradu na špici kopce si nezačala s povahovými rysy zakladatele Ivana Rudého. Ortodoxní komunistický král chtěl něco monumentálního, oslnivého. Něco, co v těch primitivních kebulích jeho poddaných vyvolá dojem, že v tomhle může bydlet jen polobůh nebo tajemník Ústředního výboru. Výsledkem byl renesančně laděný komplex budov se širokým průčelím a s desítkami věží po vzoru Angkor Vatu a Kremlu. Stavební kompozice poctivě děsila lidi po staletí a nepomohla ani velká srdce instalovaná na nejdramatičtější architektonické prvky pozdějším králem Václavem Dobrotivým.

Široká kamenná cesta z hlavního města Souladu k hradu, do níž byly kdysi vytesány závazky pro splnění dvou-, tří- a pětiletých plánů monarchie, byla nyní nahrazena dlážděnou, lemovanou billboardy, které si s byvšími socialistickými závazky v ničem nezaadaly.

Architektura obecně nepatřila k silným stránkám kulturního dědictví Harmonie. Armády designérů se mermomocí snažily napodobit kolegy ze starověku. Ti, jak je všeobecně známo, neměli k dispozici papír ani tužku, natožpak znalosti fyziky a chemie, jen sem tam si vypomohli abakem, a o dnešní organizaci práce rozhodně nezavadili. Přesto vyráběli beton a další stavební materiály s parametry lepšími než dnešní věhlasní stavitelé. A to, co postavili z přírodnin, se těšilo skvělému zdraví a odolávalo zubu času. Možná proto, že za vlády krále Jana Stavitele byl do poddanského Občanského zákoníku doplněn postulát stanovující povinné nastěhování rodiny stavitele do přízemí vybudovaného díla. Za panování Jana Opravitele byl tento legislativní akt nahrazen nastěhováním pouze autorovy tchyně do těchto prostor. Moderní zákoník pro poddané už s podobnými sankcemi nepočítal, a tak se stavělo ledabyly, bez fantazie, často šlendriánsky. Čas od času se objevily i nekonformní stavitelské přístupy s užitím netradičních materiálů. Stavby, které zvenčí vypadaly podivuhodně, z pohledu zevnitř byly neobyvatelné. Současní architekti se vyhnuli všem extravagancím a začali budovat betonové kvádry a krychle. Skupina

odborníků na psychiatrii poté přišla s tezí, že po uplatnění těchto urbanistických přístupů došlo k markantnímu zhoršení duševního stavu obyvatelstva monarchie.

Kultura v Harmonii byla zcela prodchnuta hudbou. Co Harmonoňan, to muzikant. Zejména hráč na harmoniku tahací, akordeon, heligonku či delicii byl typickým představitelem hudebního mainstreamu. Velikáni – skladatelé z dřevních dob by se divili, do jaké míry byla současná hiphopová scéna obohacena o harmonikářské prvky. Posledním hitem pak bylo zakomponování harmoniky foukací do notových partů. Tento malý foukací nástroj byl kdysi užít v cyklických hudebních formách sonátového typu, jakým byly symfonie. Zejména Opus 9 Údělová Jana Drobníčka Nedoslychala měla žesťovou stránku podpořenou harmonikami. Hudební formy starověkých i novodobých mistrů se tak, na rozdíl od zahraniční konkurence, nevyznačovaly patosem či emocionální hloubkou. Dá se říci, že zcela postrádaly étos, zato si u nich bylo možné skočit a zahulákat, co srdce ráčilo. Užité nástroje a kompozice rozhodně ovlivňovaly i povahu obyvatelstva inklinujícího většinou k prostému zařadit si, poveselit se, ale přitom to moc nepřehánět. Žádný alibismus nebo pokora. Jen obyčejná připosranost před vrchností a autoritami.

Rané písemnictví Harmonie lze vztáhnout k Vendelínově kronice, v níž se mísily Staré pověsti harmonické (harmonikářské) spolu s klíčovými událostmi

monarchie a panovníky, tak říkajíc historicky doložitelnými. A tak jsme se od Vendelína dozvěděli, že Praotec Harmonikář, vzhledem k nezřízenému stylu života, přivedl na svět celou řadu potomků, a to oficiálně s manželkou či dámami od dvora, neoficiálně pak s kdejakou ženskou z podhradí. Zajímavým faktem je, že pobyt na čerstvém vzduchu, domácí strava a nepřeháněná hygiena na jedné straně a genetické incestní problémy šlechty na straně druhé měly za následek, že děti z podhradí měly často navrch, nejen co se týče fyzické kondice, ale i IQ. A tak byli potomci manželky a dam od dvora vytěsnění těmi geneticky variabilnějšími z podhradí. „Když holky berou, já nevím, kterou“ bylo heslem Otce národa, jenž rozsívání semene prováděl výhradně v ovíněném stavu. Až k stáru, jak o tom hovoří kronika, vinou značného poklesu testosteronu v organismu, vyměnil sexuální nezřízenost za tvorbu archívu vlastních potomků, v němž poctivě zaznamenával všechny své děti přivedené na svět. Seznam byl postupně doplňován, a to na základě žádostí o alimentární poplatky některých dam, pocházejících většinou z prostého lidu. Vždyť ke stanovení otcovství v té době stačila silueta profilu vytesaná do břídlíce, místo početí potomka a přibližné datum korespondující s údajem v matrice příslušného šamana. Kněží se v té době ještě nevyskytovali.

Mezi dětmi, které podle Vendelínovy kroniky zasluhovaly pozornost, byl pozdější vladař – agrotechnik,

jemuž nikdo z okolí neřekl jinak než Oráč. Ten se po stvrzení otcovství po smrti Praotce Harmonikáře dostal na harmonický královský stolec. Hrozbu následků možného incestu a dědičných vad s ním spojených Oráč zažehnal sňatkem s dcerou vládce Království za sedmi lesy a malým pohořím. Oráči učaroval strohý, spartánský přístup obyvatel oné země k životu. K řízení jejich monarchie nebylo potřebné přesvědčovat, argumentovat a podbízet se, jak bylo zvykem v Harmonii. Za sedmi lesy a malým pohořím stačila jedna vyhláška obsahující postupy a sankce při okamžitém neuposlechnutí. To formovalo národ k přesnosti, spolehlivosti, pracovitosti a také k naprostému znečitlivění i ztrátě pozitivních emocí. Těch se naopak v Harmonii dostávalo vrchovatě, takže výsledkem sňatku Gertrudy Silné s Oráčem Agrotechnikem byli malí družstevníci, haranti k pohledání, jimž královna vštěpovala zásady obilnářské a živočišné výroby formou „Links! Links! Links!“.

Silné genetické vybavení mužů Harmonie slavilo úspěch, neboť chlapci byli povětšinou fyzicky zdatní vyčůránci a děvčata vnadami obdařené dominantní mrchy. Rodová linie zemědělců Oráčů po nějakou dobu dala zapomenout na excesy Praotce Harmonikáře a ve svém vrcholu dosáhla částečných úspěchů na poli zemědělské soběstačnosti země. Výjimkou v rodové linii byl silák, který by si dnes nezadal s dobrodruhy válčícími v MMA. Až na jednu maličkost. Protivníkem

zápasníka v té době nebyl jiný válečník, nýbrž zvíře, a to ne ledajaké. Do arény, již tvořil kruh o poloměru deseti metrů a z níž nebylo po uzavření vstupu úniku, protože kolmé stěny tvořené leštěným dřevem vylučovaly jakoukoliv možnost překonat je, byl vypouštěn hladový medvěd, jelen v říji, nadržovaný kanec nebo jiné zvíře prožívající hormonální diskomfort. Bijec pak neměl k dispozici žádné náradí ani náčiní, natožpak zbraň. Pravidla tohoto starověkého Oktagonu byla jednoduchá. Boj do úplného přemožení protivníka.

V případě hrdiny Vendelínovy kroniky šlo spíše o lovce – sběrače, přestože byl přímým potomkem Gertrudy Silné a Oráče Agrotechnika. Tento chlapík mající sílu za dva likvidoval zvířata v aréně jak na běžícím pásu. Zvláště se specializoval na černou zvěř. Jeho sériová vítězství měla pozitivní vliv na masný průmysl založený Oráčem a Gertrudou jako přidružená zemědělská výroba. Je škoda, že Vendelín znal pouze přídomek reka, jenž dostal v království Gertrudy Silné. Tam mu neřekli jinak než Biarme. Z pozdějších výkladových slovníků plyne, že harmonickým ekvivalentem arme bylo vojsko, zkráceně voj. Nic bližšího o Biarmem nevíme, kromě archetypu, jenž se z jeho pověsti vytvořil u mužů Harmonie. Archetyp rebela bez příčiny permanentně našťavaného na celou sluneční soustavu.

Zvláštností Vendelínovy kroniky byl takzvaný přěděl mezi statěmi obsahujícími historické popisy, stejně

jako Báje a pověsti harmonické. Tento předěl obsahoval věštby nejen pro království Harmonie, ale též pro planetu Velký Omyl. První z nich se v kronice objevil v jejím samotném úvodu. Hovoří se v něm o zemi předků, jež se bude rozkládat od jednoho moře k druhému, omývající pobřeží Severního kontinentu. Věštba byla naplněna za několika chrabrých panovníků – dobyvatelů, aby postupně propadla do naprosté bezvýznamnosti, neboť z původní velké říše zbylo jen torzo. U obyvatel byl zaznamenán jev přesně opačný. Čím více byla země nezaznamenáníhodná, tím větším pupkem světa si Harmonoané připadali.

Jednu z největších věštek obsahoval předěl umístěný ve Vendelínově díle za kroniku Oráče Agrotechnika. Autor zmiňuje zatemnění mysli populace Velkého Omylu, která s rostoucím technicko-technologickým pokrokem, dobrobytem a komfortem, při minimální angažovanosti a celkové prokrastinaci, bude směřovat k záhubě, k čemuž se nyní planeta blíží mílovými kroky.

Předělů je v kronice nebývalé množství, ale použité příklady, slovní hříčky a dobový význam v mnoha případech neumožňují ověřit pravdivost těchto predikcí. Otázkou zůstává, odkud Vendelín bral podklady pro tak široké, začasné spekulativní úvahy.

Úplně doloženým a historicky ověřeným předělem s věštbou budoucnosti byla událost zaznamenaná za vlády Ekonomu Uhrančivého. V kronice se píše, že za

panování krále inklinujícího k ekonomii dojde k rozdělení majetku monarchie mezi prostý lid a „všichni budou bohatí a bude se jim dařit nadmíru dobře“. K publikovanému případu vskutku došlo, když onen panovník, pomocí zvláštních knih zvicích kupónové, předisponoval majetek monarchie do rukou občanů. Skutečnost, že téměř vzápětí je o peníze připravili vyčůraní šmejdi, už věštba neuváděla. Autor zřejmě plně nenahlédl okolnosti vzniku a průběhu tohoto dějinného aktu, chamtivost obyvatelstva a fikanost zlodějů, jimž netrvalo dlouho, aby občany usměrnili, kam patří, a utnuli jim tipec ekonomickými eskapádami, kterým nerozuměli. Král Ekonom Uhrančivý posléze udělil všem nově nabyvším statků milost, čímž stvrdil pravost Vendelínova proroctví, stejně jako provedený kolosální ekonomický podvod.

Samostatnou kapitolou v dějinách Harmonie byly stravovací návyky. Ty, bohužel, od samotného počátku nepatřily k následováníhodným. Máslo, plnotučné mléko, tuky obecně, přemíra nekvalitního masa, přílohy energeticky nadmíru vydatné, alkohol, slazené nápoje. Odsuzovala je drtivá většina nutričních poradců nejen v Harmonii, ale i po celém Severním kontinentu. Jediným, jimž to bylo ganz egal, byli Harmonoňané. Heslo „o blahobytu rozhoduje nikoli kvalita, ale plnost talířů“ se na dlouhé věky vrylo do paměti poddaných. Pivo a alkohol nadobro umlčely volání po kulinářské obrodě a nutnosti snížit index tělesné hmotnosti

(BMI) obyvatelstva. Vzдор popsaným peripetiím se stravováním produkovaly televizní kanály novodobé Harmonie program za programem, jak se bez ustání přezírat. „Pečeme koláče a buchty po ránu“, „Grilujeme od rána do večera“, „Peče celé království“ byly doplňovány reklamami na alkohol a produkty s větším či menším množstvím výtažků z marihuany. Úplnou pikantérií byly kojenecké kuličky s nadlimitní koncentrací látek THC. Ty měly přispět ke zklidnění dětí. Po jejich pozření se však drtivá většina konzumentů dostávala rovnou do disperzní péče lékařů pro diagnostikované ADHD.

Sport byl něco, co Harmonii do jisté míry charakterizovalo. Už od dob spodního glaciálu se na terénu budoucího království užíval zvláštní způsob lovu mamutů. Tlupa prvotních homo sapiens byla rozdělena na tři části. Dva a dva muži útočili na srstnatého chobotnatce ze stran, dva obtěžovali jeho pozadí tak dlouho, až ochabla jeho pozornost a spadl do předem nastražené maskované jámy. Čtyři další lovci jej v pasti dorazili. Hon byl natolik efektivní, že po drahé době jej začali užívat pro svou taktiku fotbalisté. Systém 4-2-4 slaví úspěchy dodnes.

Kolektivní sporty byly vlastně už od svrchního paleolitu velmi populární. Skýtaly výhodu množství hráčů, variabilitu při útoku i obraně, přecíslení, ale především možnost vymluvit se na kolegy z týmu, na jejich přístup k zápasu, nasazení či vyložené taktické

lapsy. Náčelníci kmenů, budoucí trenéři, měli nepřerušitelné množství příležitostí hodit prohru na hráče. Jasnou předností kolektivní hry byla poskytnutá šance aktérům nehnat se do každé příležitosti nebo nechat kolegy v obraně samotné, ať se taky ukáží. Nezištná přihrávka byla do kolektivních her implementována ze zahraničí, neboť diváci v Harmonii si pamatovali pouze zakončovatele a především vítěze.

Složitější postavení měli sportovci v individuálních disciplínách. Případný nezdar nebylo na koho svěst. Avšak i tuto situaci sportovci v Harmonii hravě zvládli. Počasí, terén, zdravotní stav, nepřízeň diváků, špatná konstelace hvězd. To byly nejčastější výmluvy při selhání a prohře. Fantazii se meze nekladly.

Jiným, prohnanějším způsobem, jak se zbavit zodpovědnosti za výkon, byl postoj sportovce-profesionála charakterizovaný prohlášením „já se jdu utkáním bavit“. Přeloženo do harmoničtiny, ať to dopadne jakkoliv, je to zábava. Mé selhání v podstatě nestojí za řeč. Tento alibismus zněl obzvláště věrohodně z úst sportovců, do jejichž přípravy byly vloženy miliony harmonických korun. Jeden redaktor periodika tištěného v hlavním městě se pozastavil nad skutečností, že se někdo může na úkor daňových poplatníků bavit. Reakce na článek byla velmi emotivní. Někteří čtenáři poukazovali na fakt, že ani lékaři se nemohou veselelit komplikovanou operací a že drtivá většina lidí vůbec nepracuje pro potěšení. Jiný názor měli přívrženci

hvězd, idolů či nedostižných osobností, kteří hovořili o genialitě sportovců, přivádějících je až ke katarzi, a že těmto nadlidem bude odpuštěno všechno, jednou provždy. Jen jedna starší paní ve svém příspěvku prohlásila, že sportovci jsou pro ni mladí blbí opálení lidé s velkou taškou. Noviny tuto její charakteristiku neotiskly.

Půtky, rozmíšky a někdy doslova pře však neměly vliv na rozkvět sportovních odvětví ani tělovýchovného života obecně. Úpoly, zápasy, poměřování sil a obratnosti jako by Harmonoňanům učarovaly. Nikoliv však z důvodů prahnutí po příležitosti ukázat, co dovedu, ale pro možnost být stranou, nedělat nic, pouze hodnotit a kibicovat, mít vlastní názor, samozřejmě ten nejlepší, těsně po utkání, závodu či turné. Historici a sociologové rozklíčkovali přístup Harmonoňanů k tělesné výchově a sportu. Pokus o vyniknutí v odvětví či disciplíně v mládí, následovaný hořkým zjištěním, že na to prostě nemám, až po terciární postoj „Já bych jim to ukázal! To když já jsem byl mladej ... Čučkaři! Holota mizerná! Válejí se po stadionech a po halách za těžký prachy a jediné, co produkují, je tahle mizérie“. Umírněná většina národa, která si na sport nikdy nesáhla, měla za to, že tihle darmožrouti by měli pěkně narukovat do práce a po šichtě si zajít zatrénovat. Co ale nelze tělesné aktivitě v Harmonii upřít, je fakt, že vyvolávala afekty a hnutí mysli. Všichni monarchové Harmonie záhy zjistili, jak je možné snížením

intelligence při fandění až na minimum pracovat s takto emocionálně upravenými lidmi, a to formou vybití.

Dostupnost lékařské péče byla v Harmonii vždy na vynikající úrovni. Snad žádný jiný národ na planetě Velký Omyl neměl tolik domácích lékařů jako toto bezvýznamné království. Rodinné kroniky přetékaly zaručenými recepty na ochranu toho nejdražšího, co máme. Přímé medicínské účinky všech zástupců flóry byly doplněny léčivy poskytovanými faunou. Zbylou kurativu zajišťovaly anorganické substráty, míchané zprvu metodou pokus – omyl, později na základě vědeckých znalostí způsobem omyl – omyl. Dějiny jednoznačně prokázaly nemístnost hesla „masovostí k mistrovství“. Počet domácích lékařů v Harmonii neměl totiž žádný vliv na úmrtnost obyvatel a kadence morových ran byla srovnatelná s okolními zeměmi. Průměrný věk dožití vinou stravovacích návyků a nezřízeného chlastání obyvatel nebyl zrovna chloubou monarchie. S pokrokem a růstem vzdělanosti přibýly k nepřátelům lidského zdraví, jakými byly viry, bakterie a parazité, ještě studovaní lékaři. První tři jmenovaní zlořádi pustošili zdraví na základě dlouhodobé evoluční zkušenosti a jistoty účinku. Posledně jmenovaní, spolu s farmaceutickými koncerny, decimovali populaci cílevědomě. „Zdravý člověk je špatně vyšetřený,“ znělo jejich heslo. Máme-li lék, nemoc k němu vždy najdeme. Farmaceutické koncerny zahrnovaly trh látkami, z nichž některé měly na zdraví kupodivu i příznivý účinek.

Zvláštní kapitolou léčebného systému bylo očkování. Dvě školy harmonických vakcinologů vedly nemilosrdný boj o prosazení svých propracovaných názorů. První skupina navrhovala očkovat člověka od prvního dne narození až do jeho skonu, neboť život je smrtelná nemoc. Oponenti z druhého tábora razili myšlenku, že pobyt v infikovaných, zahleněných kolektivech, spolu s minimální aplikací hygienických zásad v jeslích, školkách, školách a později na pracovištích, tvoří dokonalou přípravu organismů na epidemie všeho druhu. Pandemické excesy navrhovali řešit shromažďováním co největšího množství lidí na sportovních, kulturních i politických akcích. „Kašli, smrkej, kýchej, a posiluj tím imunitu svých spoluobčanů v monarchii,“ znělo jednotně z úst přívrženců druhého tábora, ze kterých se vinou slabé ústní hygieny linul odér ne nepodobný medvědímu dechu. A i tento zápach považovali za prostý doklad dobré funkce obranného systému organismu. Prostí lidé nepodléhali vědeckým hypotézám a zásadně se přikláněli na stranu toho, kdo ve svých kampaních dovedl prokazatelně nejvíce děsit. Poslouchali pábitele, kteří měli v dané problematice úplně jasno. Podléhali jejich argumentaci a umírali ve jménu myšlenky „udělal jsem pro sebe to nejlepší, co jsem mohl, naletěl jsem jim“.

Vskutku originální přístup k nemocem a pacientům byl v Harmonii zaznamenán psychiatry. Od dob vyhánění duchů a dalších problémových entit z těla

šamany, přes vytěsnění „tuto skutečnost ponechme Pánu bohu, ten si s tím určitě poradí, neboť blahoslavení jsou chudí duchem“, až po zjištění, že s okolním světem rozhodně není něco v pořádku a že možná takzvaně postižení jsou blíže realitě než zbytek duševně zdravých, se nikdo ani nepřiblížil k řešení psychických problémů. Když k tomu přidáme chuť části obyvatel změnit si psychický stav aplikací opiátů, halucinogenů, látek obecně majících vliv na posun vědomí, kdo se měl v takovéto mentální oblasti orientovat? Pro nedostatek pokusných adeptů psychiatrii často testovali vliv psychofarmak na sobě samých. V léčebných ústavách pak nebylo možno rozeznat, kdo je pacient a kdo ošetřující. Při pokusu objasnit situaci v oblasti duševního zdraví obyvatel formou pozorování došli řešitelé k názoru, že při běžném styku, a to nejen neformálním, se lidé častovali slovy debile, imbecile, schizoide, hlavo vypatlaná ... Jak se v této změti přídomků stavět k celkovému psychickému zdraví a určit, kdo je ještě normální, či jestli už nezasluhuje lékařskou péči? Studie na téma, kdo se nejčastěji stává politikem, soudcem či jinou vlivnou osobností, poukázala na to, že si lidé do těchto pozic zpravidla vybírají psychopaty. Jejich idolem jsou tedy narušení, mentálně postižení jedinci. Je nutné podotknout, že se tím Harmonoané nelišili od zbytku obyvatel planety.

Populace Harmonie od věků spjatá s půdou odolávala vědecko-technické revoluci nejdéle ze všech

národů, a to přesto, že z jejích řad vzešel pedagog, je-
muž na Severním kontinentu neřekl nikdo jinak než
Učitel národů. Pravdou je, že se mu tohoto pedagogic-
kého ocenění dostalo všude, kam přišel, jen ne doma,
v monarchii. Celkově nízký stupeň edukace lidé v Har-
monii kompenzovali formou náhradních řešení, a to
dvěma způsoby. Za prvé prostým nalezením notoricky
známých věcí, jakými bylo znovu objevené kolo, páka,
kladka nebo kupříkladu Archimédův zákon, v králov-
ství známý jako Řeznický. Byl totiž objeven při zabíjač-
ce ponořením prasete do trok s horkou vodou. Jiným
příkladem byla věta o mísení kapalin, v monarchii spo-
jená s pančováním alkoholu. Tento zákon byl zmiňo-
ván jako Nepodmíněný, neboť při soustavném ředění
pálenky a vína padaly pouze nepodmíněné tresty od-
nětí svobody. Druhým přístupem byla nutnost všech-
na ta hejblata, nástroje, zařízení a technologie udržet
v chodu, aniž byl pochopen jejich princip. Tak vznik-
ly takzvané „zlaté ručičky harmonické“ schopné opra-
vit a provozovat cokoli, i bez návodu k obsluze. Odtud
také doslova nechuť Harmonoňanů číst dlouhé pracov-
ní postupy, natožpak se jimi řídit. Často až po selhání
všech pokusů, jak dotyčnou věc uvést do chodu, sahal
domorodci po instrukcích, a to ti, co uměli číst. Zby-
tek se spokojil s obrazovou přílohou.

Podezíravý přístup k vědě jako takové sahal ke ko-
řenům vzniku království. Na počátku věkův, jak zní
zápis ve Vendelínově kronice, byla planeta plochá.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Království harmonie***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.